

være fiffre paa, at de kunde undlade Stempling uden at udsætte sig for nogen Risiko, men det er det, de ikke kunne ved Berler og Gjældsbreve. Saa snart de 6 Uger ere overfiddede, indenfor hvilke man kan berigtige Stempellet uden videre Ansvar, ifalde de Stempelmulten, og der er ingen Leilighed for dem til at unddrage sig deraf ved senere at foranstalte en Kassation af Gjælds brevet. Jeg skal indrømme, at, hvad jeg har bemærket, ikke i sit fulde Omfang finder Anvendelse paa Berler, forsaavidt de kunne bevirkes kasserede af Paagjældende selv, men der er Stempellet ogsaa moderat; Argumentationen hentes fra de simple Gjældsbreve, og det er vist, at Paagjældende, naar han har oversiddet Tiden, inden hvilken Stempling skal finde Sted, ikke kan unddrage sig Ansvar ved selv at paaklæbe Dokumentet Stempelmærke, hvilken Bestemmelse er yderligere betrygget ved, at Gjældsbrevene skulle være forsynede med Dato, saaledes at man paa den Maade har Mulighed for at kontrollere, at Stemplingen sker til rette Tid. Det ses imidlertid let, at Sagen forholder sig anderledes med den Klasse af Pengeeffekter, hvorom her er Tale, da Forsætningen er, at man, dersom dette skulde være nødvendigt, maa henvende sig om Betaling paa et fremmed Sted, hvor vore Autoriteter ere ude af Stand til at hjælpe Bedkommende til Betaling, og det er altsaa Dokumenter, med Hensyn til hvilke det stiller sig som en fjern Eventualitet, at de nogensinde skulde komme for danske Autoriteters Dine. Jeg behøver ikke nærmere at begrunde — thi det har den ærede Ordfører selv udtalt —, at det, dersom Udvillingen kunde befrygtes at føre i det Spor, at man ikke betalte Skatten, ikke vilde være værd at stemme for denne Lov, thi det vilde være demoraliserende og afgjørende tale imod Loven, som den foreligger; men den ærede Ordfører og Udvalget have ment, at man ikke behøvede at befrygte dette. Saaledes som Loven vilde blive i sin forandrede Skikkelse væsentlig gennem de Forslag, som ere fremkomne fra Udvalgets Flertal, er der ingen Grund til at befrygte, at Loven vil blive omgaaet, eller „man tør“, som Betænkningen udtrykker sig, „antage, at en modvillig

Overtredelse af Loven vil være gjort saa vanskeligt og forbunden med saa megen Risiko, at man vel tør berolige sig i den Henseende.“ For at betrygge Loven har man ikke alene villet holde sig til Parterne, men man har ogsaa villet holde sig til Mellemændene; de skulle være ansvarlige for Lovens Overtredelse, men jeg tror rigtignok ikke, det vil være let at ramme disse Mellemænd, Mæglerne og Bankiererne. Jeg kan heller ikke give Udvalgets ærede Flertal fuldkommen Ret, forsaavidt det siger, at naar man indskrænker Ansvar for Mellemmanden til de Tilfælde, hvori Papirerne passere gennem hans Hænder, vil der ingen Betænkelighed være ved at udvide Ansvar til alle Mellemænd, skjøndt dette ganske vist paa en Maade kan være rigtigt, fordi jeg tror, det aldrig kan lykkes at drage disse Mellemænd frem. Naar man finder en Obligation i et Dødsbo — og i saadanne vil det væsentlig være, at man vil finde disse Effekter — vil Obligationen ikke indeholde nogensomhelst Oplysning om, gennem hvilken Mægler den er solgt til den Afdøde, og det vil, saavidt jeg skjønner, ikke let være muligt at drage den paagjældende Person frem, som saaledes har gjort sig skyldig i Lovovertredelse. Dertil kommer, at den hele Betryggelse, der er tilfjættet for Lovens Overholdelse, efter min Mening gjøres illusorisk ved Bestemmelsen i Slutningen af § 6, hvor der staar: „Kassationen kan foretages, enten af Eieren af Dokumentet eller af Den, til hvem det overdrages, eller af den Mægler, ved hvem det omsættes.“ Der opstaar det Spørgsmaal, hvad der forstaas ved „den Mægler, ved hvem det omsættes“, eller med andre Ord, hvem der skal have Bevisbyrden for, at det er den rette Mægler, der paaklæber Stempelmærket. Dersom man vil sige, at Dokumentet først er gyldigt kasseret, naar det godtgøres, at det er den Mægler, som virkelig har solgt Dokumentet, der paaklæber Stempelmærket, vil denne Bestemmelse, saavidt jeg skjønner, være ganske ørfesløs, thi det vil være overmaade vanskeligt at føre dette Bevis. Dersom man derimod vil sige, at den Mægler, som paaklæber Stempelmærket, maa formodes at være den, gennem hvem Dokumentet er solgt, vil det være overmaade let at faae